

Nicole's tweede:

Conclusies na een week woonachtig te zijn in New Orleans:

- Dat Boi ons onderkomen heel erg goed geregeld heeft.

Ik mag dan de kartrekker zijn geweest in onze sabbatical-plannen, Boi heeft heel veel moeite gedaan om een geschikte woonplek te vinden.

Hij heeft onderhandeld over de huurprijs, steeds gecommuniceerd met de eigenaars, als we weer eens vragen hadden (voornamelijk van mij), onze vrienden hier ingeschakeld die voor ons zijn gaan kijken en daarnaast heeft hij zich door een jungle van informatie en regeltjes geworsteld om te zorgen dat we netjes op tijd ons visum hadden.

Teamwork heet zoiets.

Maar zonder gekheid, het huis is super!!

De lokatie betekent dat we het voordeel hebben van de geringe afstand tot het centrum, maar ook het voordeel van de relatieve rust van er net buiten te wonen.

Het huis is heerlijk ruim.

En de naam van onze buurt: Bywater, dat klinkt toch zoals in een film, vind ik.

- Dat we hier met mensen te maken hebben die bij 12-13 graden, met handschoenen, mutsen, sjaals, dikke jassen en oorwarmers lopen te kleumen.

Ze doen dit zo overtuigend dat je vanzelf mee gaat doen.

Thuis gaan de gaskachels vol open en jassen worden aangeschaft bij de Walmart.

'Do as the natives do', toch!

- Dat mensen in New Orleans bij het voelen van 7 druppels regen al klagen dat ze hopen dat het snel ophoudt.

- Dat je in de Walmart eigenlijk heel goed kunt rond fietsen.

Heel handig als je een fiets wil uitproberen.

- Dat de bussen, vooral op zondag, op zin rijden.

En dat je dus dan het beste geen gebruik kunt maken van het openbaar.

Die willekeur in het hanteren van (openings)tijden kom je wel vaker tegen.

- Dat we hier in huis hele handige jaloezieën hebben.

Die dingen hebben iets van elastiek in zich.

Je trekt ze zo naar beneden tot op de gewenste hoogte en ze blijven hangen, je duwt ze ook weer zo omhoog.

Geen gehannes met touwtjes dus!

- Dat ze zelfs hier in de Big Easy zich druk kunnen maken over een paar centimeter grond.
Omdat we nu fietsen hebben en je die onmogelijk voor je huis kunt parkeren, als je ze de volgende dag nog wilt terug zien, hebben we van Jeff een sleuteltje gekregen van een poortje dat toegang geeft tot een smal paadje langs het huis, waardoor we de fietsen achter of langs het huis, uit het zicht, kunnen zetten. We waren de sleutel aan het proberen, toen de buurvrouw (die we nog niet gezien hadden) in vol ornaat in duster en krulspelden kwam aanstuiven en wilde weten wie we waren en wat we van plan waren.

Want de helft van het paadje (paadje is anderhalve stap breed) was van haar, en het gedeelte van het poortje waarvan wij de sleutel hadden stond ook op haar helft, en ze zou eens een hartig woordje met Jeff spreken, want dit kon niet.

Na haar even te hebben aangehoord, en haar natuurlijk serieus genomen te hebben, want dat heb ik geleerd....gaven we netjes aan dat we het zeer op prijs zouden stellen als we onze fietsen over haar helft van het paadje naar achteren mochten brengen.

Haar weerstand verdween zo plotseling als dat deze gekomen was en ze bedankte ONS uiteindelijk voor ons begrip.

En zo doe je dat.....zonder rijdende rechter.

- Dat alleen in New Orleans, Kerstmis en Carnaval op 1 dag kunnen vallen.

6 januari: de kerstversiering is nog overal te zien in het centrum, prachtig met alle lichtjes en tegelijkertijd is het het begin van het Mardi Gras seizoen, met de eerste parade en paars-groen-gouden versieringen. Heel apart.

We hadden een extra tas meegenomen voor alles wat er gegoooid zou worden.

Niet dus.....de parade viel tegen, zeker in lengte, en er werd zo nu en dan iets uitgedeeld aan enkele toeschouwers langs de kant.

Nu ben ik toch niet iemand die dan iets vraagt of zijn hand opsteekt, dus onze tas bleef akelig leeg.

- Dat ik een zeer slechte conditie heb.

We hebben nu onze fietsen weer terug en zijn dus heerlijk mobiel op deze manier.

Het blijft wel functioneel, want gezellig naast elkaar keuvelend een eindje fietsen is er niet bij.

De wegen zijn zo ontzettend slecht dat we voornamelijk bezig zijn met het ontwijken van alle gaten. Ik laat Boi maar voorop fietsen, niet alleen zodat ik dan gaten kan ontwijken waar hij misschien wel inrijdt, maar ook omdat mijn richtingsgevoel echt vreselijk is.

Ik moet me de omgeving echt weer even eigen maken.

Nou ja, ik heb 6 maanden, dus in principe zou dat moeten lukken, en dat geldt hopelijk ook voor het verbeteren van mijn conditie.

- Dat ik na 2 dagen al bang was dat we met een extra koffer naar huis komen straks.

We waren in een soort van kringloopwinkeltje bij ons op de straat.

Daar zag ik dus een oude brievenbus liggen.

Zo leuk, compleet met vlagje.

Ik heb Boi al voorbereid dat de brievenbus in de keuken komt te staan/hangen.
En dat we elkaar dan leuk briefjes kunnen sturen.
Als het vlaggetje omhoog staat wil dat voor de ander zeggen dat er een briefje in de bus zit.
Boi, als echte romanticus, zag dat natuurlijk meteen zitten.

Voor de dames onder ons, het deed me denken aan de film met Sandra Bullock en Keanu Reeves, the Lake House.

Nu moet ik wel zeggen dat ik snel het idyllische in een moment zie.

Laatst stond Boi buiten lekker in het zonnetje wat te klungelen aan onze fietsen, nou ja klungelen, eigenlijk was hij bezig licht op onze fietsen te zetten, in elk geval sta ik dan meteen klaar met het fototoestel.

- Dat ik, net als andere jaren, mezelf weer overschat wat betreft het gebruik van de engelse taal. Soms lukt het prima om mezelf verstaanbaar te maken, dan hoor ik mezelf praten en ben ik bijzonder trots.

Andere keren kom ik niet op woorden, wil ik van alles zeggen, maar komt precies het verkeerde uit mijn mond.

En dan hebben we nog mijn neiging leuk te willen zijn, en dat dan in het engels.

Straks snelde Boi even een winkeltje in, terwijl ik bij de fietsen bleef staan.

Op het stoepje aan de andere kant van de weg zat een tengere man met 1 been.

Hij wilde duidelijk een gesprekje aanknopen.

Hij riep over de straat dat hij Caesar heette en 62 jaar was (als hij had gezegd 87, had ik het ook geloofd).

Ik schreeuwde dus terug: 'still a young flower then', de man begreep niet waar ik het over had en het gesprek was daarmee ook afgelopen.

- Dat ik 'not amused' kan zijn over de Dollarkoers.

Stond deze enkele jaren geleden nog op €1,36.

Nu is dit ongeveer €1,09.

En dat scheelt veel!!!

Ik heb al een leuke actie bedacht:

'Houd Boi en Nicole in New Orleans', met ons bankrekeningnummer erbij?

- Dat de nasleep van Hurricane Katrina (2005) nog steeds voelbaar is.

We hebben laatst een foto-expositie bezocht mbt de gevolgen van deze gebeurtenis.
Ik heb stiekem een paar foto's gemaakt.

- Dat ik tot mijn grote verbazing, de televisie niet mis.
Eerlijkheid gebiedt me wel te zeggen dat ik op mijn Ipad Netflix heb.
En dat we online de volkskrant kunnen lezen.
Natuurlijk kan je nieuwsprogramma's ook op je tablet kijken.
Maar toch, geen tv, ik had verwacht dat ik er meer moeite mee zou hebben.

- En dan tenslotte de Comic Con:
Tja, wat kan ik daarvan zeggen.
Het fietstochtje er naar toe was heerlijk.
Lekker in het zonnetje, zonder jas, op de fiets.
Ik heb gewoon zitten te genieten.

Dan de Comic Con:

- het verwachte nerd- gehalte was wel groot op momenten.
- relatief weinig stripboeken, meer tekenaars en schrijvers van stripboeken die hun werk verkochten en allerlei merchandise.
- wel de nodige verkleedpartijen gezien.
Soms heel er leuk, andere keren zou ik zeggen, als je dan kiest voor een kostuumpje dat niet zo flatteert, zorg dan dat je een maskertje opdoet, zo niet, kies een ander pakje:

- de entreprijs van €40 p.p. was het bij lange na niet waard.

En dan de ergernis van de dag:

Er waren ook zogenaamde celebrities met wie je op de foto kon en van wie je een handtekening kon krijgen.

Een voorbeeld was William Shatner, de oorspronkelijke Captain Kirk van Startrek.
Jawel, in hoogst eigen persoon kwam hij de happening opleuken.

Ware het niet dat je \$80 moest betalen om met hem op de foto te kunnen en \$80 voor een handtekening moest neertellen.

Dat betekent dus dat je voor \$160 een foto met handtekening had van een 84 jarige oude man, waarvan je zelfs op een afstand kon zien hoeveel rimpels hij had en wat een goed bedoelde, maar jammerlijk mislukte poging hij had gedaan iets bij te bruinen, met een enigszins gevlekt gezicht als resultaat.

O ja, ik had hem nog even gegoogeld, Shatner heeft een geschat vermogen van €450 miljoen.

En dan snap je natuurlijk dat zo iemand voor een bibberige handtekening en gevlekte foto \$160 moet vragen.

Wat was er echt leuk:

- de virtual reality bril die ik mocht uitproberen.

Super leuk, net of je onder water tussen de haaien zwom.

Boi moest me er op een gegeven moment aan herinneren dat er wellicht nog meer mensen dat ding wilden uitproberen.

- het in opmars zijnde huisdier in Amerika (oorspronkelijk uit o.a Australië):

The sugar bear of sugar glider (suiker eekhoorntje).

Een zogenaamde pocket pet.

De naam zegt het al een klein diertje, dat je zo in je zak meeneemt.

Zo schattig, en heel tam te maken, omdat het een heel sociaal diertje is dat gedijt bij veel aandacht.

Ik heb meteen gezocht of ze in Nederland te krijgen zijn.

Helaas staan ze sinds 2014 op de lijst van verboden huisdieren.

Mocht dit ooit veranderen, dan komt er in Huize Janssen gezinsuitbreiding.

Ik was echt een beetje verliefd.

En met dit laatste, toch ook weer leuk nieuwsfeitje, wil ik deze tweede nieuwsbrief eindigen.

Tot snel,
Nicole

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord "aanmelden" of "afmelden".

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

[04 \(deze, Nicole\)](#) [03 \(Boi\)](#) [02 \(Nicole\)](#) [01 \(Boi\)](#)